

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ο Ντιντής—Κωνσταντίνου τον είχε βαρτίσει ο νουνός του—γυός Ισχυρούσης Ξοντοζήρας, δι' ο και ἀπηλλάγη από τον στρατό ως στενωθώρας, ενώ έπρεπε μάλλον ν' απαλλαγεί ως στενωκέφαλος, έκλήθη κατόπιν νά ύπηρετήσει, όταν έκλήθησαν νά γυμναστούν όλοι οι άποσθήποτε άπαλλαγέντες της Έλλάδος.

—Τι μά και ξεμά, μορέ ξοντόβολο; φώναζε ό έπιλοχίας.

Έπειδή ή Ξοντοζήρα είχε άκούσει από κάποιο φρούραρχο, ότι τό μηχανικό είναι τό ευγενέστερο στρατιωτικό σώμα της Εύρωπης, έπέτρεξε νά καταταχθή ν' ό Ντιντής της στους σκαπανείς. Έφάρσε λοιπόν ό Ντιντής την κομψή στολή του σκαπανέως, μέ τις άσπρες γκέτες και τά γαλάζια σερούσια και πέρασε την ίδια μέρα γιά νά τον κιαραώσει ή Λοιά—Άσημνία. την είχε βγάλει ή νουνιά της.

Τι χαρά, τί χαρά που έκανε ή Λοιά όταν τον είδε. Χτύπησε τά χέρια της και φώναξε από τό μπαζόνι :

—Κόψε Ντιντή! Κόψε Ντιντή! Καλέ σεξ είστε τρέλλα!... Ή στολή σας πάει θαυμάσια!... Σε τί σώμα σας κατέταξαν;

—Προσβάστης, άπάντησε κιαραώνοντας ό Ντιντής.

—Α. Ήσαι!... Άστε θάσαστε στην τραχή του γουανιού τού αγρός, γιά νά... τό σβένετε!... Νά φιλιαχτή μοναχά νά μη σας βρή καινού σφαιρά!

—Έννοια σου, είναι χοήσιμος στην κοινωνία και τά φιλόδοξα.

Και χρειάζονταν πραγματικούς ό Ντιντής στην κοινωνία. Μπορούσε λοιπόν νά μιν έχη τόν του του, και νά μιν φιλιάγεται από τό πύο; Χρειάζονταν άκόμα στη Ξοντοζήρα τη μαμά του, χρειάζονταν στο «Ντινές». χρειάζονταν στην Κηφισιά, στά κέντρα, στά νικητεριά σαντά, στο Φάληρο, στην πλάξ, αλλά περισσότερο χρειάζονταν στην όδω Πινιακωτών, όπου ή ώραία οίκια της Λοιάς, κόρης πρώην τσαζάκη στους Άέρηδες, κατόπιν παιλοπόλου στην όδω Πανδρόσου και νύν χρηματισού, κόρη; όρεκτικής και πολυέγγυη... Δέν ήτανε, κατ' συνέπειαν ό Ντιντής τρελλός νά πά; νά έκτεθή στο πύο, ούτε της πρώτης, ούτε της τελευταίας, ούτε της έσχάτης τών μεσοσθεν, στρατιωτικής γραμμής!...

Τού έφτανε εκείνο που άναψε στην όδω Πινιακωτών, και τό όπιο, και' ειδήνα λόγο ήθελε νά σθή...!

Και κιαραώτος και λυγίζοντας, ν' εύχαριστημένος γιά τόν θαυμασμό που προκάλεσε ή στολή του σκαπανέως, άποροφρημένος όλος από τη συγκίνηση, καθέδανε εύτυχία, έλαφρός ν' άρρηφρημένος την όδω Στάδων, όταν έδρανε άπέναντί του νά πλησιάξη ένας λοχαγός. Όταν πλησίασε, τότε θυμήθηκε ότι στο στρατόνα ό λοχίας τού είχε πει ότι πρέπει νά χαιρετάν τους άνωτέρους του. Έχοντας λοιπόν άκόμα στά μάτια του την εικόνα της Λοιάς... έβγαλε τό ηλιό του ν' έχαιρετήσε έδαφιαίως και μειδιών τον λοχαγό.

Ο λοχαγός στάθηκε, τον κούτταξε περίεργα και τούλε :

—Σκαπανέα, δέν σ' έμαθαν στο στρατόνα πώς νά χαιρετάς κανονικός; Τί διάβολο! Γιατί μέ πέρασε; Για δεσποινίδα!... Δυό μέρες κράτησ...

—Μά...
—Μά και ξεμά, δέν έχει!... Οι στρατιώτες χαιρετούνε έτσι!

Και ήρώσας τό χέρι στο ηλιό, χαιρέτησε μέ προσοχή, αλλά και μέ την άφέλεια τού συνθησιμένου σε στρατιωτικούς χαιρετισμούς. Έπειτα έλε στο Ντιντή :

—Πήγανε. Και τό βράδυ που θα πάς στο στρατόνα νά πής στον έπιλοχία ότι σ' έτιμήωρησα επεικώς μέ δυό ήμέρες κράτησι.

Ο Ντιντής προχώρησε περιλυτός προς τά κάτω, όταν από μά γωνιά είδε νά προβαίνη ό κ. φρούραρχος, γιομάτος πόσα και μιστάκια. Ο Ντιντής τόν χαιρέτησε άφέλως και τομαϊότανε νά προχωρήση, όταν ό φρούραρχος τού φώναξε δυνατά :

—Έλα δώ, σκαπανέα, μέ ξερείς ποός είμαι;
—Πώς; είπεν ό Ντιντής. Είπατε ό κ. φρούραρχος.
—Και ενώ μέ ξερείς, μέ χαιρετάς έτσι, σάν νά ήμουνα άνθιν-πολογαγός!... Όχτώ μέρες κράτησι, γιά νά μάθης άλλοτε...

—Μά...
—Σιωπή! Δέν έμαδες ότι πρέπει νά σταματήσης έξ ήθιματα πρίν, νά κείνης μέτωπο προς έμένα, νά χαιρετήσης, ν' άφού προχωρήσω λίγα ήθιματα, νά κτεβάσης τό χέρι σου κανονικά, νά κείνης μία μεταβολή και νά τραβήξης στη δουλειά σου; Τί σάς μαθαίνουνε, μορέ, στο στρατό;...

—Μά ό κ. λοχαγός...
—Ποός λοχαγός; Πέξ μου τ' όνομά του, ν' άραπάξη την όχτάρα του κ' αυτός.

—Μά δέν τόν ξερω...
—Δέν τόν ξερείς!... Τό λοχαγό σου βρέ, δέν ξερείς;... Μορέ τούτος είναι ντιπ ζωον!... Δέκα ήμέρες κράτησι!...

—Μά...
—Σιωπή!... Πήγανε.

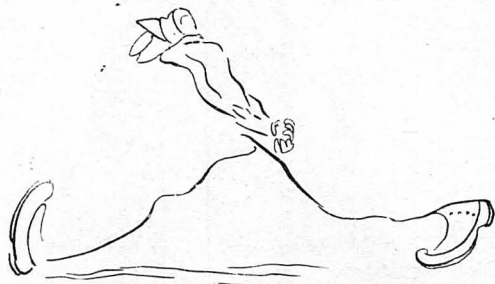
Ο Ντιντής έξακολούθησε τόν δρόμο του περιλυτός, προσπαθώντας νά ένοηση ποός είναι επί τέλους ό εκανονικός χαιρετισμός, όταν άντιχρως έναν έπιλοχία τού περιβολικού, που έσηγανε μία μαζονιά σπάθα στο πεζοδρόμιο. Άμείσως θυμήθηκε τί τού είχε ελπει ό φρούραρχος.

—Α! Αιτή τη φράζ δέν την λαβάνω, μομφιορίσει.

Και ύπολογισας τά έξ ήθιματα, στάθηκε μέ προσοχή κ' έφερε σοβαρός τό χέρι στο ηλιό.

Έβάδιζε κιαραώτος.

Παρέκαμφε γιά πρώτη φορά την όδω Πινιακωτών.

Δυό και δέκα... δώδεκα...

—Τί λέτε, κύριε έπιλοχία, είτε μειδιών ό Ντιντής.

—Μή γελάς, ήλιθε. Σημια είμαι;

—Όχι.

—Σκα μό! Πευθαμένος είμαι;

—Έξω κ' έγώ, είπεν επί τέλους στενωφρημένος ό Ντιντής.

—Νά ξεραθής!... Μορέ, πεθαμένος είμαι και κοινίμα και σου μιλάω; Βρέ, σ' είσα βώδ, ντιπ!... Πέντε ήμέρες κράτησι, γιά νά μάθης άλλοτε τί είναι ό κανονικός χαιρετισμός!

Ο Ντιντής έδωσθησε φρόνιμο νά μη προχωρήση άλλο. Γύρσε στο σπίτι του μετρώοντας στα δάχτυλά του τις κρατησεις που τού έκοψαν οι διάφοροι άνωτεροι :

—Δυό και δέκα, δώδεκα και πέντε, δεκαεφτά! Δέκα έφτά ήμέρες κράτησι!... Και μήπως έμαθα τουλάχιστον τί είναι ό κανονικός χαιρετισμός!

Και γιά νά πάη σπίτι του χωρίς νάχη κακώς συναντήσεις, παρέκαμφε, γιά πρώτη φορά στη ζωή του, την όδω Πινιακωτών...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

—Τί διάβολο! Για δεσποινίδα μέ πέρασεξ;...